Adunarea astăzi (27 de întrebări despre Adunare)

Adunarea astăzi

1. Ce înseamnă cuvântul "biserică"?

Cuvântul grecesc "ecclesia" înseamnă "chemat afară". Biserica nu are nicio legatură cu lumea. Este cerească, chemată afară din această lume pentru a-i aparţine lui Hristos.

2. Ce este Biserica?

Cuvântul lui Dumnezeu cunoaşte o singură biserică. Biserica este formată din toţi credincioşii. Ei au fost uniţi împreună într-un singur trup, nu prin apartenenţa la o organizaţie, ci prin Duhul Sfânt (1. Corinteni 12:13, Efeseni 1:23).

3. Când a început Biserica?

Biserica a început în ziua de Rusalii, la 50 de zile de la înălţarea Domnului, înainte de ora 9 dimineaţa (Fapte 2, în special v.15).

De ce nu mai devreme?

Biserica nu a început mai devreme deoarece Hristos trebuia să moară, să învieze şi să fie glorificat înainte de a veni Duhul Sfânt (Ioan 7:37-39). În Matei 16 se vorbeşte încă despre viitor: "pe această stancă voi zidi Adunarea Mea" (vers. 18).

De ce nu mai târziu?

Trebuia să înceapă la Rusalii, în Fapte 2, deoarece la sfârşitul acestui capitol citim că "Domnul adăuga în fiecare zi pe cei care erau mântuiţi" [tr. Bucureşti, 1990: "pe cei care trebuiau să fie mântuiţi"]. Deci biserica exista atunci.

4. Este Biserica revelată în Vechiul Testament?

Nu. Taina lui Hristos şi a bisericii "nu a fost făcută cunoscut" atunci (Efeseni 3:5). A fost sarcina Apostolului Pavel de a vesti aceasta (Efeseni 3:2,7,8). Vechiul Testament conţine doar imagini ale bisericii (spre exemplu, Rebeca). Dar nimeni nu putea recunoaşte adevărul cu privire la biserică din aceste imagini - fără lumina Noului Testament.

5. Din cine este formată Biserica astăzi?

Din toţi aceia care au crezut evanghelia mântuirii lor (Efeseni 1:13) şi, prin urmare, sunt uniţi într-un singur trup (1. Corinteni 12:13), indiferent dacă sunt dintre iudei sau dintre neamuri.

6. Cum poţi deveni membru?

Ei bine, nu trebuie să faci nimic. Dacă eşti un credincios, tu eşti deja un membru (mădular) al „bisericii Dumnezeului Celui viu”, singura recunoscută în Noul Testament. Nu trebuie "să te alături" nimănui, nicăieri. Un credincios adevărat este membru al trupului lui Hristos (1. Corinteni 12:12).

7. De ce Noul Testament foloseşte imagini pentru a descrie Biserica?

Cum ai descrie unui pigmeu din pădurile ecuatoriale, care niciodată nu a vazut un avion, ce este acela un avion? Fără îndoială că vei folosi imagini, spre exemplu spunându-i că un avion este ca o pasăre uriaşă, dar făcută din metal, care nu poate ateriza în copaci şi care bea petrol, etc. Aceasta i-ar face o idee pigmeului despre ceea ce este un avion. Tot la fel şi Dumnezeu a folosit imagini care ne sunt familiare (trup, mireasă, casă) pentru a ne explica ceea ce este biserica.

8. La ce ne referim când spunem...

... Biserica este trupul lui Hristos?

Când Dumnezeu spune că biserica este ca un trup, aceasta înseamnă că

- noi suntem diferiţi la fel cum şi mădularele trupului sunt diferite şi au funcţii diferite şi că

- este unitate, tot la fel cum madularele unui trup lucrează împreună în unitate. Şi, cel mai important, Hristos este Capul acestui trup.

... Biserica este casa lui Dumnezeu?

Într-o casă totul trebuie să fie aranjat, astfel încât să îi facă plăcere stăpânului casei. Tot la fel este şi în casa lui Dumnezeu: este o ordine sigură ce poate fi observată (1. Timotei 3:15). În casa lui Dumnezeu, gloria trebuie dată doar Lui (Psalmul 26:8) şi totul trebuie să fie sfânt (Psalmul 93:5).

... Biserica este mireasa lui Hristos?

Mireasa presupune afecţiune. Această imagine ne arată că există o legatură de dragoste între Hristos şi biserică (Efeseni 5:25). Afecţiunea bisericii trebuie să fie neîmpărţită, numai pentru Hristos (2. Corinteni 11:2). De asemenea, biserica are o mare dorinţă: venirea Mirelui! "Amin! Vino, Doamne Isuse!" (Apocalipsa 22:17,20).

9. La ce ne referim când spunem "biserica lui Dumnezeu din X,Y,Z"?

a) Biserica lui Dumnezeu într-un loc (să spunem Plumstead) este formată din toţi credincioşii din Plumstead. Este o parte a bisericii lui Dumnezeu (vezi întrebarea nr.2).

b) În vechime (în timpul Noului Testament) era uşor să vezi acest fapt, deoarece creştinii veneau împreună într-un singur loc. Ei erau cunoscuţi. Niciun necredincios nu îndrăznea să li se alăture (Fapte 5:13). Dacă erau prea mulţi pentru a se întâlni într-un singur loc, se strângeau în case diferite, dar făceau aceasta în părtăşie unii cu alţii.

c) Astăzi, lucrurile sunt mai complicate (dar principiile lui Dumnezeu se aplică

întotdeauna). Oamenii au format biserici, organizaţii, secte, etc prin introducerea apartenenţei (alta decât apartenenţa la trupul lui Hristos). Deci cum poţi "vedea" sau "arăta" biserica lui Dumnezeu dintr-un loc, astăzi? Numai prin venirea împreună pe baza Scripturii cu toţi cei care îşi doresc să facă aceasta - dar având tot timpul în minte că aceia care se strâng astfel nu pot fi întreaga biserica din acel loc.

d) Biserica locală dă expresie bisericii (care este universală).

10. Ce înseamnă să fim "strânşi în numele Domnului"?

Un creştin vrea să facă toate lucrurile în numele Domnului, chiar şi faptul de mânca sau a bea (Coloseni 3:17). Dar dacă vrem să ne strângem în [pentru, întru] numele Lui (Matei 18:20), Domnul trebuie să fie în mijlocul strângerii; atunci El poate călăuzi totul şi atunci El este în centrul atenţiei. Putem fi strânşi în numele Domnului doar dacă Îi recunoaştem autoritatea. Pe scurt:

1. "unde" - un loc divin;

2. "doi sau trei" - numărul divin;

3. "sunt strânşi" - puterea divină (strânşi prin Duhul Sfânt);

4. "împreună" - unitatea divină;

5. "în numele Meu" - numele divin şi centrul strângerii;

6. "acolo Eu sunt" - Persoana divină şi prezenţa Sa;

7. "în mijlocul" - centrul divin.

11. Ce este o strângere a bisericii (sau a adunării)?

O strângere unde "întreaga biserică" vine împreună (1. Corinteni 14:23), "ca adunare" sau "ca biserică" (1. Corinteni 11:18). Când spunem întreaga biserică, ne referim bineînţeles la aceia care sunt capabili şi doritori. Noul Testament dă cel puţin trei scopuri pentru strângerile adunării:

a) pentru frângerea pâinii (Fapte 20:7, 1. Corinteni 11:24-26);

b) pentru rugăciune (Fapte 12:5,12; Matei 18:19-20);

c) pentru zidire (1. Corinteni 14:22-25).

12. Cine conduce strângerile (este acesta rolul păstorilor sau bătrânilor)?

Când credincioşii sunt „strânşi în numele Său” (Matei 18:20), atunci Hristos trebuie să fie în mijloc. El conduce totul. Nu este o strângere condusă de un om. Hristos este Cel care conduce şi Duhul Sfânt călăuzeşte „după cum doreşte El” (1. Corinteni 12:4-6). Este libertate pentru fiecare frate (femeile trebuie să tacă în adunare - 1. Corinteni 14:34) de a contribui: printr-o cântare, printr-o rugăciune cu voce tare sau printr-un cuvânt de zidire (1. Corinteni 14:26-33).

13. Care este diferenţa dintre daruri şi slujbe?

Darurile sunt înzestrări spirituale (dar de învăţător, evanghelist, etc.). Slujbele sunt sarcini sau responsabilităţi, ca diaconi sau bătrâni.

Darurile sunt pentru întregul trup al lui Hristos (Efeseni 4:12), spre exemplu, un învăţător poate învăţa şi în alte oraşe sau ţări, dar slujbele sunt pentru o anumită localitate: "bătrâni în fiecare oraş" (Tit 1:5) şi "păstorii turmei lui Dumnezeu care sunt între voi" (1. Petru 5:1,2).

14. Ce daruri sunt menţionate în Noul Testament?

În Efeseni 4 sunt menţionate cinci daruri principale - Hristos a dat:

a) apostoli - oameni care l-au văzut pe Domnul (Fapte 1:22; 9:4,5);

b) profeţi - aceia care profeţeau (transmiteau poporului cuvântul lui Dumnezeu). Înainte ca Noul Testament să fie complet, profeţii aveau descoperiri (Efeseni 3:5). Acum când Biblia este completă, descoperirea este, de asemenea, completă. Dar există încă slujba profetică: un cuvânt al lui Dumnezeu într-un anume moment, bazat pe Scriptură cu scopul de a zidi (1. Corinteni 14). De asemenea, erau şi femei care profeţeau (Fapte 21:9), dar într-un anume context şi, cu siguranţă, nu în adunare (1. Corinteni 14:34).

c) evanghelişti - duc Evanghelia păcătoşilor pierduţi (Fapte 21:8);

d) păstori - au grijă de oameni aşa cum are un păstor de turma sa (astăzi, mulţi înţeleg altceva prin "păstor" - genul de "un singur om ce face totul", dar nu acesta este "păstorul" din Biblie);

e) învăţători - posedă înzestrarea de a prezenta adevărul lui Dumnezeu astfel încât inimile ascultătorilor vor arde pentru adevăr.

Ca o adăugare: mai sunt încă multe alte daruri (1. Corinteni 12 şi Romani 12).

15. Care era rolul darurilor miraculoase?

De ce au fost ele dăruite de Dumnezeu? Pentru evanghelizare? Pentru spectacole emoţionale? Pentru a reduce suferinţele credincioşilor? Niciuna din acestea. Dumnezeu a dat semnele miraculoase pentru a demonstra că Dumnezeu a facut nou început. Timpul legii era sfârşit. Dumnezeu formase biserica prin Duhul Sfânt. Astfel Dumnezeu le-a permis credincioşilor în ziua Cincizecimii (=începutul bisericii) să vorbească în limbi străine pe care ceilalţi oameni le puteau înţelege. Cine putea nega că Dumnezeu era la lucru? De subliniat că limbile erau un semn doar pentru iudei (1. Corinteni 14:21). În anumite ocazii se făceau vindecări (ex Fapte 3), dar nu pentru a alina suferinţele credincioşilor, ci pentru a da un semn necredincioşilor (Fapte 4:16,30; Evrei 2:4).

16. Care este astăzi rolul darurilor miraculoase?

Biserica bate clopotele atunci când începe, nu şi atunci când se sfârşeşte, aşa-i? Tot la fel este şi cu minunile. Bineînţeles că Dumnezeu poate lucra minuni şi astăzi şi o face. Dar acest fapt este diferit de a exercita un dar. Dar despre limbi? Ei bine, să vă întreb ceva: cunoaşteţi vreo persoană care să vorbească o limbă pe care nu a învăţat-o niciodată (pentru că aceasta se întamplă în Fapte 2)? Şi în locurile unde oamenii pretind că vorbesc în "limbi", permiteţi-mi o întrebare: aderă ei la "regulile jocului" din 1. Corinteni 14? Este tradusă fiecare contribuţie (v. 13 şi 27)? Sunt ei folosiţi ca „semn pentru necredincioşi” (1. Corinteni 14:22)? Păstrează femeile tăcerea în biserică (v. 34)? Dacă Dumnezeu dă un dar (aşa cum este descris în Noul Testament) noi trebuie să-l recunoaştem. Dar fiţi atenţi la falsele "daruri" care sunt lăudate ca fiind "daruri", dar care sunt atât de departe de practica biblică.

17. De ce nu alegem bătrâni?

În Noul Testament, bătrânii erau întotdeauna aleşi fie prin apostoli (Fapte 14:23) sau prin trimişii lor (Tit 1:5) care aveau poruncă specială din partea apostolilor de a face aceasta. Astăzi nu mai sunt apostoli (pentru că ei trebuiau să Îl vadă pe Domnul, Fapte 1:22, 9:4,5). De aceea, nu mai sunt nici trimişi apostolici care să poată alege bătrâni. Dar sunt încă oameni care au calităţile necesare pentru bătrâni (1. Timotei 3:1-6). O citire atentă a listei acestor calităţi va arăta că astfel de oameni au devenit totuşi foarte rari. Dar cei care întrunesc aceste criterii pot încă să facă slujba de bătrâni (1. Petru 5:2, Fapte 20:28).

18. Cine ar trebui să dea slujirea Cuvântului?

Prin "slujirea Cuvântului" (Fapte 6:4) înţelegem învăţarea şi predicarea celor credincioşi a cuvântului lui Dumnezeu. Aceasta trebuie făcută de aceia care au primit un dar în acest sens (învăţători şi păstori). Această slujbă poate, de asemenea, să aibă un caracter profetic: un cuvânt al lui Dumnezeu spus conştiinţei poporului lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu nu cunoaşte biserici cu "slujba facută de un singur om". În Antiohia, erau „profeţi şi învăţători” (nu "un păstor", Fapte 13:1). Pavel spune corintenilor: „Cum este deci, fraţilor? Când veniţi împreună, fiecare are un psalm, are oînvăţătură....faceţi toate lucrurile spre zidire”. Toate trebuie făcute în dragoste şi în teamă sfântă ce vin odată cu prezenţa lui Dumnezeu.

19. Ce înţelegem prin "ruina bisericii"?

Simplul fapt că astăzi lucrurile sunt foarte diferite de modul în care Dumnezeu le-a facut la început la Rusalii. Creştinii sunt împărţiţi în diverse grupuri. Mulţi au devenit membri ai unei organizaţii în loc de se purta ca simple mădulare ale trupului Hristos. Există un rău ecleziastic (slujba facută de un singur om, etc) şi un rău doctrinar (despre Hristos, sfinţenia Lui, întruparea Lui, umanitatea Lui, despre lucrarea Lui, salvarea, etc). Inspiraţia verbală a scripturilor este adusă în discuţie. În multe locuri, răul moral este tolerat acum, părând a fi o spirală descendentă. De asemenea, este o lipsă a separării faţă de rău în multe cercuri creştine.

20. Cum poate fi arătată unitatea într-un timp al ruinei si separării?

Corect, omul a stricat totul? Da, dar aceasta nu înseamnă că este imposibil să practici principiile biblice. Dacă oamenii întemeiază organizaţii, tu poţi face doar ceea ce zice Biblia: să ne adunăm simplu în jurul Domnului Isus (Matei 18:2), înţelegând că suntem mădulare ale trupului lui Hristos (1. Corinteni 12:12,13). Roagă-te şi Domnul îţi va arăta şi alţi credincioşi care vor să Îl recunoască pe El ca Domn. Strânge-te cu ei şi încearcă, cât de bine poţi, să pui în practică ceea ce Biblia învaţă. Acum, aceasta nu înseamnă că tu încerci să formezi o nouă biserică. Dumnezeu a format biserica cu mult timp în urmă şi aceasta este suficient. Astăzi, noi trebuie doar să recunoaştem că El a făcut aceasta.

21. Cine ar trebui să fie primit la frângerea pâinii?

Ei bine, orice credincios - care nu este dezaprobat. De ce fiecare credincios? Deoarece acesta este un privilegiu al fiecărui mădular al trupului lui Hristos (1. Corinteni 10:17). Dar despre "dezaprobare"? Cum se poate întâmpla aceasta? Ei bine, sunt trei motive principale:

a) răul moral: bărbatul din 1. Corinteni 5, spre exemplu, trebuia să fie "pus deoparte".

b) răul doctrinar: dacă cineva nu aduce învăţătura lui Hristos (2. Ioan 9-11) nici măcar să nu-l primeşti în casa ta, şi cu atât mai puţin nu poţi să celebrezi cina de amintire cu el. Răul doctrinar este "aluatul" (Galateni 5:9).

c) Asocierea cu răul. Cel care îl salută pe eretic în 2. Ioan 9-11 se face "părtaş cu lucrările lui rele". Cei ce vizitau templele idolilor în Corint deveneau "părtaşi ai mesei demonilor" (cu toate că ei înşişi nu credeau în idoli, 1. Corinteni 10:19-22). Vezi şi 1. Corinteni 15:33, Apocalipsa 2:14.

22. Care este relaţia între adunările locale?

O strângere (adunare, biserică) locală este parte a întregii biserici (1. Corinteni 1:2). Aşadar, adunările locale acţionează în armonie unele cu altele (tot la fel cum mădularele corpului uman lucrează împreună, nu unele împotriva altora). Când o adunare locală ia o decizie (fie în disciplină, fie în primirea unui credincios în părtăşie) atunci aceasta este obligatorie pentru toate celelalte adunări: "ce legaţi pe pământ va fi legat în ceruri" (Matei 18:18). Repetările lui Pavel legate de învăţăturile către corinteni erau de asemenea obligatorii şi în celelalte locuri (1. Corinteni 1:2, 4:17, 7:17, 11:16).

23. Ce este disciplina adunării?

Scopul disciplinei adunării este de a ajuta la restabilirea unei persoane care a acţionat într-un mod care nu este în concordanţă cu învăţătura creştină. Felul disciplinei care se foloseşte depinde de caz. Sunt şapte feluri de disciplină:

1. îndreptarea unei greşeli: Galateni 6:1,2;

2. mustrarea şi separarea faţă de cei care umblă în neorânduială: 1. Tesaloniceni 5:14; 2. Tesaloniceni 3:14,15;

3. mustrarea publică: 1. Timotei 5:20, Galateni 2:11-14;

4. respingerea omului rătăcit şi separarea celor care fac dezbinări: Tit 3:10,11; Romani 16:17;

5. disciplina tăcerii: 1. Timotei 1:3,4; Tit 1:10,11;

6. mustrarea personală: Matei 18:15;

7. înlăturarea celor răi: 1. Corinteni 5:13.

24. Ce este o sectă?

Cuvântul sectă se foloseşte în diferite moduri. La origini, însemna "şcoală" sau "partidă" bazată pe opinia liderilor săi. În acest sens, sectele apar atunci când este formată o învăţătură diferită (sau învăţătura scripturii este distorsionată) şi, pentru a aparţine acestei şcoli sau partide, trebuie să fii de acord cu această doctrină (vezi 1. Corinteni 11:18,19).

În limbajul de zi cu zi, o varietate (şi uneori toate) de grupări creştine sunt numite "secte" - în general, cu sens peiorativ (vezi Fapte 24:4,14; 28:22).

Acum, ce face într-adevăr ca un grup de creştini să fie o sectă, sau sectari? În principal, două lucruri. Unul este de a crea, în mod formal, o organizaţie la care trebuie să aderi înainte de a te bucura de părtăşia cu ceilalţi "membri". Celălalt este de a impune condiţii celor care sunt primiţi în părtăşie - nu condiţiile biblice de umblare curată, învăţătură şi asociere, ci cerinţe în afara Bibliei, spre ex: un anumit cod de ţinută.

25. Suntem "noi" o denominaţiune?

Dacă eşti parte a unei denominaţiuni (o organizaţie ce poartă un nume), atunci ai face bine să o părăseşti. Creştinii de la început nu aveau un nume (erau etichetaţi simplu "creştini", deoarece toţi ştiau că aveau de a face cu Hristos, erau legaţi cu El şi interesaţi în El) şi nici noi nu avem nevoie de un nume astăzi. Putem fi fericiţi doar prin faptul că suntem mădulare ale trupului lui Hristos.

26. Cum relaţionăm cu ceilalţi creştini care nu se strâng împreună cu noi?

Ei sunt fraţii şi surorile noastre în Hristos. Poate nu putem să mergem împreună cu ei (să frângem pâinea cu ei), dar îi iubim. Cum arătăm această dragoste? Căutând binele lor! Încercând să îi ajutăm într-o manieră frăţească, încercând să îi zidim şi să le sporim credinţă. Aceasta implică, deseori, darea învăţăturii din Cuvântul lui Dumnezeu.

27. Ce este mai important: să fim corecţi din punct de vedere doctrinar sau să fim devotaţi Domnului?

Nu este de niciun folos trăirea uneia în defavoarea celeilalte. Avem nevoie de amândouă!

clickbible.org